

קב:

עין משפט
נר מצוה

צו א חיי פ"א מהלכות
שלוחין הלכה ה' ופ"ה
הלכה ג סוג פשין קעד
טו"ש פ' ח"מ ס"י קסג
סעיף ה וס"י קעו סעיף יא
וע"ש:

צח ב מ"י פ"ג מהל'
פרקן הלכה יד סמג
תחת חלל:

צמח ג מ"י שס פ"ו הלכה
ג סמוע פשון קלוב:
ק ד מ"י שס פ"ג הלכה
ד:

קמ"ה ח"י פ"ב מהלכות
שלושין הלכה ה' סמג
עשין פ"ב מוש"ע ח"מ פ"י
הסד סמ"ב ז:

הרבי יהודה דאמר שינוי אין קונה. הלכך אם הומירו לאמנע שכן נטול לו למחלות שזכר ואם פסחו פסחו לו דמאי אמר ליה גלוי היה לך לשנות מדעמי ואם הוא דפשעת: **מ'** הורוין בבעל חסין שיקנה חסין בבעל פסות. אם נפרש דמאי עמאל אין קונה

וליקח לו חטין ולקח
 ולקח מהם חטין תניא
 לו ואם הותירו הותי'
 פחתו פחתו לו ואם
 אמר רבי יוחנן לא ק
 יהודה הא ר"מ דאמר
 יהודה דאמר שינוי א
 אלעזר ממאי דלמא
 אלא במדיר דהוי ליה
 לא אמר אלא א"ר א
 ולא קשיא כאן לאכילת
 עלה במערבא לר' יו
 וכי מי הודיעו לבעל
 מעות מתקוף לה רב
 הכי אפילו חטין וחט
 אבהו שאני חטין
 עבד וכי בעל הבית
 המקדיש נכסיו ואחד
 לו בכסות אשתו ולא
 שצבע לשמן ולא בכ
 לשמן ואמאי לימא
 לצבע שיקנה צבעו
 דאמרין [דשליחותיה
 דמי הכא נמי] שליחות
 דמי א"ר אבא "ר
 דעו על כסות אשת
 וירא וכי דעתו של

שְׂאֵנִי חֲסִין וְחֲסִין דְּשִׁיחוּתֵיהּ קַעֲבִיד תַּרְע דְּהִגֵּן בִּי.
 חֲסִימָה אֲמֵלִי אֲלֵיטְרִק לְאֻמִּי מֵהָא דְּהִגֵּן וְהֵלֵךְ מִנּוּפֵל דְּנִיחִימָה חֲסִימָה חֲסִימָה דְּרוּקָה נֶקֶט יִלְקֵח בֵּהן חֲסִין וְנִלְקֵח בֵּהן שְׁעוּרִים הָא חֲסִין וְחֲסִין חֲסִימָה דְּשִׁיטָא דֵּאם הִוִּמְרוּ הִוִּמְרוּ לְאֻמֵּנָא וְהִי"ג חֲסִימָה דְּחִירוּרָא דְּרִבִּי אֲלֵעֲזֹר דְּמִתְרַח כֹּאן לְסִחְרוּמָה חֲסִימָה שְׂמֹאס דְּלִמְסִיחָה לָא קַפִּיד וְהִי חֲסִין וְחֲסִין וְהִוִּמְרוּ הִוִּמְרוּ לְאֻמֵּנָא וְיִ"ל דְּנִיחִימָה מִזֵּין לְאֻמִּי כְּגוֹן שְׁהוּדִיעַ שְׁהוּדָא קוּיָה לְעֵבֵל מִנְעוּת וְהָא דְּפִרְךָ כְּהוּדִיעַ כְּגֵי לְמִימַר מִתְקַמְתָּה מִיָּרִי דְּנִיחִימָה כָּכָל עֵינִי אֲפִילוֹ אִי הִוִּדִיעַ וְהֵאֵהָ פִּרְךָ רַב שְׂמֹאס אִי הִי אֲפִילוֹ חֲסִין וְחֲסִין נִמֵּי אִי מִיָּרִי שְׁלֵם הִוִּדִיעַ אֲשֵׁלֵם עִ"כ חֲסִין כְּשִׁהוּדִיעַ וְחֲסִין חֲסִין וְחֲסִין דְּשִׁלְחוּתֵיהּ קַעֲבִיד דְּמִגֵּן כִּי וְהִשְׁתָּה וְהִי לִנְדָּה לְכִידָא

[illegible]

הגזול עצים פרק תשיעי בבא קמא

ליקח בכן חטין. למחית שזר: [הא ר"ת]. קמייחא ר"מ [דלחמי]
שיני קונה בתרייחא ר' יהודה [דלחמי] שיני אינו קונה ומיהו אם
פחתו פחתו לו ללא לעומיה שדרים: **לגויס:** אמר לגבוס
וספסל להשמעם: **אכל** לפסורה. בכל מדי דאיכא רוחא יניחא
[הא ר"ת]. וכו' [הא ר"ת].

מהם שעורין שעורין
 חרדא אם פחתו פחתו
 לו ותני חרדא א"ם
 ותתירו הותירו לאמצע
 יא הא ר"מ והא רבי
 שינוי קונה והא רבי
 קונה מתקוף לה ר'
 כאן לא קאמר ר"מ
 לגופיה אבל לסחורה
 קודר הא והא ר' מאיר
 בלא לסחורה * מחבו
 נא אליבא דר' יהודה
 שין שיקנה חטין לבעל
 שמואל בר ססרטי אי
 נמי לא אמר רבי
 שין דשליחותיה קא
 מי תדע דתנן ^{יב} אחד
 ממערך את עצמו אין
 כנסות בניו ולא כצבע
 רלים חרשים שלקחן
 נמי מי הודיעו
 אלא לאו משום
 קא עביד וכיד אשתו
 קא עביד וכיד בעה"ב
 המקדיש נכסיו אין
 ובניו מתקפין לה רבי
 על חפלייו ^{יג} ותנן
 לו חפליין א"ל אבי
 חפליין המקדיש נכסיו
 ואין דעתו של אדם
 איבה מתקוף לה
 יבי ערכין שנו כאן
 שכנין אותן וכי דעתו
 הוה עמו

מי ודעו. למוכר החצין שללוקח
 בעל המעות הן שיקנה לו דקמי
 הומירו לאמצע בשלמא לר' אלעזר
 אליבא דר"מ דלמך בכל דכו נחלא
 ליה לא משנה הוי ושלומיה דמחצית
 היתא קעביד וקי בעל מעות מחצית
 השכר אלל לר' יוחנן דלמך משנה
 הוא ולא הוי שלמות ומיהו שינוי לא
 קני קיאי דמחצית קנעי למקני לא
 לא קננהו בעל מעות מעולם: אין
 לו. לנזכר לא נכסותא אשתו למשכנו
 בשביל הערך וכן לגבי מקדיש לא
 הוו בכלל נכסים להקדישו: לשמן.
 דלשמו ובניו. חדשים. רבותא וקטן
 מעלין. ולזה המעות היתא
 נשכילם להקדש: מעלין. שמיין. אמר
 ליה אביי אין. ודאי דעמו של אדם
 עיל חפליין להקדישן דסבר האי גמי
 מזהו קעבידנה דיהיננה דלמך נמי
 וכולא חייבי ערכין שנו כאן. דקמי
 המערך את עצמו: מפשכנין. בעל
 כדכוו אלמא לאו משום דעמו הוא:
 לוקח שדר מחזירו נכס ריש
 גלוסא. שאלמך לו למוכר לנזכר ריש
 גלוסא. אני לוקחה ונתכוון להטיל
 אימה שלא ילאו עליה עקיין וכתב
 המוכר שער המכירה נכס ריש
 גלוסא. אין כופין ריש גלוסא. חוזר
 ולכסוב שער מכירה שהוא מכרה
 ללוקח. ואם אומר לו לוקח למוכר על
 מנת שיכסוב לי ריש גלוסא בשמו
 לשמי שער אחר כופין ריש גלוסא
 למכור: אין יקריכו. ששמיא
 אותי ראש להטיל אימה: ולא
 יולוסיכו. שאלמך נכסין לשמות
 אותי למוכר שדות: הכי קאמר
 הלוקח שדר נכסו חזירו ריש גלוסא:
 אין

וְנִשְׁכַּח אֶלֶּא אִמְרֵי רַבִּי
וְנִשְׁכַּח כְּמִי שֶׁהִקְנֵה לָהֶן כְּסוּת אֲשֶׁתּוֹ וּבְנָיו מַעֲקֵרָא
בְּשֵׁם חֲבִירוֹ אֵין כּוֹפִין אוֹתוֹ לְמַכּוֹר וְאֵם אִמְרֵי לוֹ עַל
מֵאִי קָאִמְרֵי אִמְרֵי רַבִּי שֶׁשֶׁת ה"ק הַלּוֹקֶה שְׂדֵה מַתְבִּיר
וּפִין אוֹתוֹ רִישׁ גְּלוּתָא לְמַכּוֹר וְאֵם אִמְרֵי עַל מִנַּת כּוֹפִין
אִמְרֵי מִדּ הַלּוֹקֶה שְׂדֵה בְּשֵׁם רִישׁ גְּלוּתָא אֵין כּוֹפִין אוֹתוֹ
לְדַמְקָנָא קִנְיָא לִיָּה לִימָא פְּלִיגָא דְּבִנֵּי מַעֲרַבָא דְּאִמְרֵי
חֲמִין שִׁיקְנָה חֲמִין לְכַעַל הַבֵּית אִי מְשׁוּם הָא לֹא קִשְׁיָא
הָא וְאוֹדְעִינָהּ לְסַהֲרִי אֵלֶּא אִימָא סִיפָא עַל מִנַּת כּוֹפִין
דִּיר אִמְרֵי וְלִימָא רִישׁ גְּלוּתָא לֹא יִקְרִיִּיכוּ בְּעִינָא וְלֹא
מִדּ אֲבִי הִ"ק הַלּוֹקֶה שְׂדֵה בְּשֵׁם חֲבִירוֹ (רִישׁ גְּלוּתָא)
אֵין

והוא "מאז מוכח טפי מהא דמתן הא איכא לאוקמה נמי כשהדישו
הוא מודיע כדי שיקנה לבעל המעות אבל הכא למה יש להודיעו
עוד לצבע שיקנה צבע אצטוה. מימה מאז פריך מינה אם יש שנה
לחוש אם אין הצנע מקנה צנעו לנאש וי"ל דהכי פריך כיון דאין
אין שנה ממתינים ע"ג האמר מ"מ היא נגזית ממעשה ידי וצריכה
לנאש הן בקדש דאין שכיירות חן להשאה ממש שכיירות ולפי מה
יחזור המקא ע"כ לא פריך הכא אלא ממעות שקיבל הצנע שיהיו הקדש
לא קנה ויחזור הצנע לצנע בכ"מ שהוא ואין לו להקדש צנע כלום
ויצנע השכיירות מן השאה ואמאי קמי אין לו לבעל בכמות אשמו
אין דעמו להקדים אותן מעות שנתן לצנע שלא יחזור וימנע מן
הן שאין רשעו להקדים לא היה הקדש אלא עתה כשהפריך עצמו
מן אלא משום דאית ליה פירכא אחרימי אהי ע"כ למפרצי:

כגון

מסורת הש"ס

(א) [מנהדרין י: וס"ג].
(ב) כתיבות נד. ערמין נד.
(ג) ב"ב קנא. ערמין נג.
(ד) [ערמין נד.] (ס) שס נא.
לפיל ג. (ז) נרא"ש חנו.

גליון הש"ס

גמ' מחבו קלה במערכא.
 מלה דף לח ע"ג שטות
 דף טו ע"א: שם לא כל
 המקדש. פי' נדרים דף
 מג ע"ב:

מוסף רש"י

[illegible]